

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. T. T.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 78 A 14/2016 - 28, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 78 A 14/2016 - 28, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) ze dne 3. 8. 2016, č. j. 78 A 14/2016 - 28, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 2. 2016, č. j. KRPU-7919-20/ČJ-2016-040022-SV-CV, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 8. 11. 2016 uvedl, že má na území České republiky vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí a následky nepřiznání odkladného účinku by byly zřejmě nepřiměřené důvodům vydání

napadeného rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele přiznáním odkladného účinku nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a toto nemůže ani být v rozporu s veřejným zájmem. Z hlediska osobní situace stěžovatel poukazuje na to, že na území ČR žije společně se svou dcerou, paní T. T. T. N., a jejími třemi dětmi, o které se stěžovatel v současné době stará. Vnučka stěžovatele, narozená v roce X je občankou České republiky a její vycestování z území je nereálné. V případě nepřiznání odkladného účinku se stane vykonatelné rozhodnutí, kterým mu bylo uděleno správní vyhoštění. V nuceném odloučení od své dcery a jejích dětí je nutno spatřovat újmu, která bude způsobena stěžovateli. V případě nepřiznání odkladného účinku bude muset opustit území ČR, aby se vyhnul nelegálnímu pobytu a maření výkonu úředního rozhodnutí, což sebou nese další náklady spojené s nuceným vycestováním. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a na usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25. Stěžovatel má dále za to, že nepřiznáním odkladného účinku by bylo na újmu i jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že stěžovatel by měl mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu účastnit. Stěžovatel má za to, že jeho předchozí pobyt na území a vytvořené zázemí je zásadní skutečností, která zakládá jednoznačně úvahy o nepoměrně větší újmě.

K tomuto návrhu žalovaný uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Odůvodnění zásahem práva na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecného nástroje pro další legalizaci pobytu na území ČR. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a to požadavkem, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád ČR. Má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Další legalizaci pobytu cizinců z důvodu využití všech opravných prostředků je bezdůvodně prodlužována doba jejich pobytu na území, během které se cizincům nabízí, aby prostřednictvím svých vazeb na území dosáhli důvodnosti aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto navrhuje nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká

pokračování

přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovatel na území přijel jako turista v roce 2013 na pozvání své dcery s tím, že chtěl na území získat pobytové oprávnění. Na území České republiky chtěl zůstat proto, že tady žije jeho dcera a její tři děti. Správní vyhoštění mu bylo uloženo z důvodu, že na území České republiky pobýval bez platného víza od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016. Stěžovatel shledává nepoměrně větší újmu v nuceném odloučení od své dcery a jejích dětí, návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje též právem na spravedlivý proces.

K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Dále v usnesení č. j. 5 As 73/2011 – 100 ze dne 18. 8. 2011 dospěl k závěru, že *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“*

Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, *„[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“* Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná ve vyjádření tvrdí, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s požadavkem, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy

a respektují právní řád ČR. Má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že odkladný účinek kasační stížnosti neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. K naplnění veřejného zájmu na tom, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád, může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, veřejného pořádku či zdraví, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza, a to pouze po dobu od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016. Za těchto skutkových okolností nelze v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti shledat ohrožení důležitého veřejného zájmu. Druhá podmínka je tudíž také naplněna.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný účinek přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k prvoinstančnímu rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyšší správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96), a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu